

Arrest

nr. 319 643 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2024.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische afkomst te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Cyprus, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. De commissaris-generaal motiveert terdege dat er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet kan worden geconcludeerd dat hij in Cyprus niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden.

Zo blijkt volgens verzoekers verklaringen dat hij steeds beschikte over onderdak en kon hij steeds (op onregelmatige basis) werken en een beperkt bedrag sparen en had hij kosteloos toegang tot de gezondheidszorg (NPO, p. 5-7).

Er kan dan ook niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de autoriteiten in Cyprus, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Hoewel de beschikbare informatie getuigt van racisme en diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van begunstigten van internationale bescherming in Cyprus, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer.

6. Verzoeker geeft aan dat hij niet langer over een geldig Cypriotisch verblijfsdocument beschikt en verwijst naar de moeilijkheden die statushouders in of bij terugkeer naar Cyprus ondervinden om een verblijfsvergunning te hernieuwen.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Cyprus en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 21 augustus 2020 (AD, map DVZ, brief Dublin Unit Cyprus van 11 december 2023).

De Raad wijst er vooreerst op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker er niet zou kunnen naar terugkeren.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker verder niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen, maar uit de landeninformatie die verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift (AIDA "Country Report Cyprus 2023 update" van mei 2024) blijkt dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen.

Er liggen in casu voorts geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest nr. 272 124 van 29 april 2022 van de Raad. Het betreft tevens een situatie waarbij de begunstigde van internationale bescherming niet langer een geldige verblijfstitel heeft, maar dan in Griekenland, en waarbij de beslissing van het CGVS werd vernietigd. De Raad brengt in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen en betrekking hebben op de situatie in Griekenland, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken en betrekking hebben op de situatie in Cyprus.

7. In de mate verzoeker onder verwijzing naar pushbacks uitgevoerd door Cyprus, aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Cyprus, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Cyprus. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Cypriotische overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

8. Aldus kan er worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en

bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Het lijkt erop dat zijn verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wenst te volharden in zijn verzoekschrift en wijst in algemene zin op de precaire situatie van statushouders in Griekenland en Cyprus, die juridisch-technisch dezelfde is aangezien hij subsidiaire bescherming verkreeg in het Griekse deel van Cyprus. Deze precaire situatie blijkt genoegzaam uit de voorhanden zijnde landeninformatie. Verzoeker is in 2018 in Cyprus toegekomen en heeft er tweeënhalf jaar doorgebracht als asielzoeker alvorens hij er in 2020 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Nadien heeft hij geprobeerd om zich er staande te houden, maar dit is niet gelukt, zodat hij in 2023 is doorgereisd naar België. Verzoeker wijst erop dat de documenten betreffende de subsidiaire beschermingsstatus die men in Cyprus verkrijgt slechts geldig zijn gedurende één jaar, zodat de zijne inmiddels zijn verlopen. Daarnaast bestaat er in Cyprus geen mogelijkheid tot gezinshereniging en zal hij er bij terugkeer met zekerheid terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij verloofd is en wil trouwen. Zijn verloofde verblijft in Bulgarije en beschikt er over een verblijfsvergunning. Zelf heeft hij momenteel geen internationale bescherming meer, aangezien zijn verblijfsvergunning voor Cyprus is verlopen. Gevraagd of een hereniging met zijn verloofde in Bulgarije tot de mogelijkheden behoort, antwoordt verzoeker negatief aangezien de Bulgaarse overheid hem hiervoor niet het benodigde visum wil verstrekken.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 17 september 2024.

Verzoeker herhaalt de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting in algemene zin wijst op de precaire situatie van statushouders alsook zijn eigen persoonlijke situatie in Cyprus en het gegeven dat zijn Cypriotische verblijfsdocumenten verlopen zijn. In punten 5 en 6 van de voormelde beschikking werd hierop reeds geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te

formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er verder op dat niet kan blijken dat de situatie van statushouders in Griekenland vergelijkbaar is met deze in Cyprus. Cyprus en Griekenland betreffen overigens twee aparte EU-lidstaten. Waar verzoeker betoogt dat hij geen internationale bescherming meer heeft in Cyprus aangezien zijn verblijfsvergunning is vervallen, voegt de Raad aan punt 5 in de beschikking nog toe dat nergens in de beschikbare landeninformatie kan worden gelezen dat het vervallen van een verblijfskaart en/of het niet tijdig verlengen of hernieuwen van een reeds vervallen verblijfskaart negatieve gevolgen heeft op het vlak van verblijf en internationale bescherming. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus in Cyprus omwille van het vervallen van zijn verblijfsvergunning, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, quod non in casu. In elk geval kan zulks niet worden gelezen in de beschikbare landeninformatie.

Waar verzoeker voorts aanklaagt dat er in Cyprus geen mogelijkheid bestaat tot gezinshereniging, wijst de Raad erop dat er niet wordt betwist dat personen met subsidiaire beschermingsstatus in principe geen aanvraag voor gezinshereniging kunnen indienen in Cyprus. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zal worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker lijdt onder het feit dat hij gescheiden is van zijn verloofde die in Bulgarije verblijft. Evenwel bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Cyprus en België als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid.

In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, noch om verzoekers echtgenote te laten overkomen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of de verzoekende partij zich in de Europese lidstaat die haar reeds internationale bescherming verleende, in casu Cyprus, niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend.

Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Cyprus in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen zou zijn geschonden. Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de inbreuk op zijn gezinsleven in Cyprus niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar dat land een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 17 september 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen

Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO